

21. MILUJI TĚ, ALE...

Anonym

Obraz 1. INT – LOŽNICE DOMA U ONDRY – NOC

Do místnosti proniká oknem světlo pouliční lampy. Místnost je strohá, nese se v duchu studentského pokoje o holých bílých stěnách, větší posteli se světlými peřinami, hrstkou plyšáků a stolem s židlí. Jedna policová skříň s fotkami a osobními věcmi. Ozdobou tyče nad oknem není závěs, ale žlutá vánoční světélka, která vesele ozařují místnost. Mimo to i spousta poházeného oblečení na zemi. V posteli podřimuje ONDRA (21) a k němu schoulená LUCIE (20) s otevřenýma očima hledící do stropu.

LUCIE

Co jsi mi to vlastně chtěl říct?

Ondra otevře oči.

ONDRA

Vážně sis vzpomněla teď? Nesnažíme se usnout?

Zavtipkuje.

LUCIE

No, jo to, jo, promiň, ale mě to hrozně vrtá hlavou.

ONDRA

(povzdechne si)

Na to teď není vhodný moment.

LUCIE

Nemůžu kvůli tomu spát.

Ondra se prudce zvedne a promne si celý obličej.

ONDRA

Fajn, ale kdybys přijela až zítra, přes den, a ne teď večer, tak jsme to mohli hned v klidu probrat.

LUCIE

Já jsem tě ale už chtěla vidět... A dovezla jsem ti vyprané prádlo. A vzala jsem ti ten čistič, aby sis konečně mohl prolít záchod.

Lucie se také zvedne a opatrně mu položí ruku na rameno.

ONDRA

Jó, já vím, já vím. A jsem rád, ale příště můžeš přijet i později. Jako můžeš třeba někdy, já nevím, s kamarády do hospody... Nebo něco prostě.

Lucie se k němu víc přivine a zavře oči.

LUCIE

Jo, ale já jsem nejraději tady přece.

ONDRA

I když neuklízím v koupelně?

Ondra si k sobě přimáčkne tlustého plyšového kocoura.

LUCIE

I když týden nevysaješ a poprskáš si zrcadlo pastou.

Ondra se na ni usměje.

ONDRA

Ale jo, vždyť já si toho vážím.

Pohladí ji na ruce, kterou ho objímá a stále mačká plyšového kocoura.

ONDRA

(pokračuje)

Jen bych byl rád, kdybys třeba... No já nevím... Se tolik na mě nevázala? Měla i svůj život?

Pokusí se nadhodit s odlehčeným podtónem. Ticho.

ONDRA

Promiň, já tě mám přece hrozně rád, a protože tě mám tak rád tak nechci, aby ses upínala v životě jen na jedinou věc. Na jediného člověka. Aby ti to pak neublížilo... Nebo jako...

Chápeš?

Ondra najednou do ticha vyhrkne poslední větu:

ONDRA

A já prostě nechci, aby ten vztah byl pro mě taková samozřejmost.

Práskne rukami i kocourem o postel.

Ticho

ONDRA

Pláčeš?

LUCIE

Ne, ne, teď fakt ne. Neboj.

Skutečně nepláče. Má otevřené oči a hladí Ondru rukou po hrudi. Ondra z ní nespouští zrak.

LUCIE

Já... Jako promiň, ale asi tomu nerozumím. Nikde nikdy nemá člověk žádnou jistotu. A mě fakt těší, když mám hezký a klidný vztah. A opravdu si s ním nepotřebuji zahrávat...

ONDRA

Ale to bych si přece taky nepřál. Jen nechci, aby mě to, nebo nás! Brzy omrzelo...

LUCIE

Ale já mám... Já mám pocit, že o tebe bojuji každým dnem... Že se snažím... Že... Že jsem taková, jaká jsem a kvůli tomu je těžké, aby mě měl někdo rád.

Jemně pohladí plyšového kocoura přimáčknutého pod Ondrovou rukou po hlavičce.

ONDRA

Vždyť já tě...! (zarazí se) Ale to není v pohodě, jestli máš pocit, že musíš pořád za něco bojovat, ne?

Podotkne chápavě a nejistě.

ONDRA

Má potom pro tebe... Má pro tebe ten vztah smysl?

LUCIE

Jo! Vždyť mi na tobě záleží! Já se tě nechci vzdát, protože hlavně vím, že bys tady... Co já vím, třeba žil v plísni nebo tě skolila záchodová bakterie.

ONDRA

Já vím. A vlastně moc děkuji. Nikdo o mé zdraví snad tolik nepečoval... Ale nemohu pro tebe přece znamenat všechno, Luci. Miluji tě opravdu, hrozně moc. Ale přeji si, abychom to vzali fakt... Ne tak vážně? A nezapomínali ani jeden z nás na svůj život, na své kamarády, na své koníčky...

Při mluvení Ondra gestikuluje rukama a kocour tak létá ve vzduchu.

LUCIE

Ale jak to mám udělat? Pomůžeš mi v tom snad?

Lucie se na něj vyděšeně až zoufale podívala.

ONDRA

Lásko, to nemůžu. V tom si musíme každý pomoci sám. Přes sebe nemůžeme začít přehlížet to, co jsme měli, než jsme měli sebe. Ale neboj, stále tady máme jeden druhého.

Jemně ji obejmě a přitiskne k nim i kocoura.

LUCIE

A problém, který musíme vyřešit...

ONDRA

Jo, to... Počkej, jaký teď myslíš?

LUCIE

Záchod. Myslím, že ráno skočím ještě pro tekutý písek...

KONEC